



Fout, stout en
onweerstaanbaar!

MEREDITH WILD

Harde lust

INTERNATIONALE EROTISCHE BESTSELLER



ROMAN

MEREDITH WILD

Harde lust



Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Hardline*

Oorspronkelijke uitgever: Waterhouse Press LLC

Vertaling: Maya Denneman, MaDe Translations

Omslagontwerp: Andrew Smith, www.asmithcompany.co.uk

Omslagbeeld: Bob Cornelis/Getty Images

Auteursfoto: Birch Blaze Photography

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2014 Meredith Wild

Copyright © 2016 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Deze uitgave is tot stand gekomen door bemiddeling
van Grand Central Publishing, New York.

Eerste druk 2016

ISBN 978 94 0160 470 3 | NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor de familie die voor mij openstond,
en de twee mensen wier liefde dat mogelijk maakte.

Hoofdstuk 1

Mijn telefoon piepte.

B: Ben over 20 minuten klaar met werken.

Ik zette mijn telefoon op stil, negeerde Blakes sms'je en richtte mijn aandacht weer op Alli. Ze stopte een pluk lang bruin haar achter haar oor en ging verder met het team op de hoogte brengen van de wekelijkse statistieken van onze internetstart-up, Clozpin. Ik luisterde aandachtig, blij haar weer bij ons te hebben.

Alli was pas een paar weken terug in Boston, maar ze woonde eindelijk weer in dezelfde stad en hetzelfde appartement als Heath. Heath was gelukkig, zij was gelukkig, en ik was in mijn nopjes dat ze haar positie als marketingdirecteur weer innam na het debacle met Risa. Ik had Alli al teruggevraagd voordat ik Risa de laan had uitgestuurd wegens het delen van vertrouwelijke informatie over het bedrijf.

Huiverend dacht ik daaraan terug. Alli was één brok optimisme, maar Risa's verraad stak me nog steeds. Ik had sinds onze laatste bespreking niets meer van haar gehoord en die stilte boezemde me nog de meeste angst in. Ik wilde wel in twijfel trekken of ze in staat was een concurrerende site van de grond te krijgen met Max, onze bijna-investeerder en Blakes aartsvijand, maar het niet-weten baarde me zorgen. Stel dat ze met succes onze adverteerders zouden weglokken? Stel dat ze iets opstartten wat daadwerkelijk beter zou zijn en iets zou bieden wat Clozpin ontbeerde?

Met de bakken vol met geld die Max aanbracht en Risa's inside-information, rechtstreeks verzameld uit alles wat ik tot nu toe had geleerd in de korte tijd dat ik CEO van het bedrijf was, was alles mogelijk. En de manier waarop ze was vertrokken, zo vol bitterheid en rancune, raakte aan elke onzekerheid die ik had over het runnen van mijn bedrijf. Ik was nog maar een groentje. Ik wilde wel geloven dat ik mijn mannetje stond, en dat had ik ook zeker al laten zien, maar ik had nog veel te leren.

Nog een sms, niet minder afleidend omdat mijn telefoon nu trilde op het glazen oppervlak van de vergadertafel.

B: Erica?

Ik rolde met mijn ogen en typte snel een antwoord. Ik wist dat hij me zou blijven lastigvallen tot ik reageerde.

E: Zit midden in een vergadering. Bel je erna.

B: Ik wil je naakt in mijn bed zien liggen als ik thuiskom, dus je moet nu vertrekken.

E: Dat red ik niet.

B: Binnen een uur ben ik in je. Op je werk of in ons bed, aan jou de keus. Opschieten.

De lucht in de ruimte voelde ineens te koud op mijn warme huid. Ik rilde en mijn tepels werden hard en schuurden onaangenaam langs mijn blouse. Hoe deed hij dat toch? Een paar goedgeplaatste woorden, nog wel via sms, zorgden ervoor dat ik op mijn horloge keek.

‘Erica, was er nog meer dat je wilde bespreken?’

Ik keek op naar Alli. Ze trok een wenkbrauw op alsof ze wist dat ik niet zat op te letten. Ik kon aan niets anders denken dan de consequenties als ik Blake liet wachten, en de lichamelijke reactie op dat vooruitzicht was al bijna onmogelijk te negeren. Ik scheurde mijn gedachten los van Blakes beloftes en keerde terug naar het heden.

‘Nee, volgens mij was dit het. Bedankt, iedereen.’ Ik pakte snel mijn spullen bij elkaar omdat ik ervandoor wilde. Ik wuifde de rest van de groep weg naar hun bureaus. Alli liep met me mee naar mijn door dunne wandjes van de rest gescheiden werkplek.

‘Hoe zit het met Perry? Ik wilde er niet tijdens de vergadering over beginnen omdat het nogal een aparte situatie is.’

‘Ik weet niet. Hij mailde weer, maar ik heb nog niets teruggestuurd.’ Ik had geen tijd om nu in deze complexe si-

tuatie te duiken als ik op tijd wilde zijn voor Blake.

‘Ben je van plan met hem in zee te gaan?’

‘Daar ben ik nog niet uit.’ Ik stond in dubio.

Haar grote bruine ogen werden nog groter. ‘Weet Blake dat hij contact met je heeft gezocht?’

‘Nee.’ Ik wierp haar een doordringende blik toe om haar zonder woorden te zeggen dat ik ook niet wilde dat hij daar achter zou komen. De laatste keer dat ik met Isaac Perry had afgesproken, had Blake hem met één hand bij zijn keel tegen de muur gedrukt en gedreigd al zijn ledematen af te rukken als hij me ooit nog zou aanraken. Ik wilde Isaacs gedrag van die avond niet goedpraten en net zomin als Blake was ik van plan hem te vergeven, maar dit waren zaken.

‘Hij zal niet blij zijn als je met hem samen gaat werken.’

Ik schoof mijn laptop in mijn tas. ‘Dacht je dat ik dat niet wist?’

Blakes relaties beïnvloedden meer van mijn strategische zakelijke beslissingen dan ik wilde toegeven.

Alli leunde tegen mijn bureau. ‘Dus wat ben je dan van plan? Perry moet wel iets geweldigs bieden als je hem niet onmiddellijk hebt afgewimpeld.’

‘Perry Media Group bestaat uit een tiental multimediatebedrijven over de hele wereld. Ik zeg niet dat ik hem vertrouw, maar ik kan op z’n minst zijn voorstel aanhoren.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ik sta achter wat jij denkt dat het beste voor Clozpin is. Ik vind het ook niet erg om het directe contact met hem te onderhouden, als je dat prettiger lijkt?’

‘Bedankt, Alli. Maar ik wil er het liefste eerst zelf het fijne

van weten. We hebben het er later nog wel over, ik moet nu gaan. Blake wacht op me.'

'O, gaan jullie uit?' Ze fleurde meteen op, haar zakelijke kant verdween naar de achtergrond en mijn beste vriendin die elke dag glans gaf, kwam tevoorschijn.

'Eh, we hebben plannen, ja. Zie je later!' zei ik in een poging niet te cryptisch te klinken, waarna ik al zwaaiend naar iedereen het kantoor uit glipte.

Even later stond ik buiten, waar het erg warm was. Het was begin augustus. Auto's reden stapvoets door de straat in de spits en mijn telefoon ging voordat ik mijn eerste stappen naar huis kon zetten. Ik kreunde en viste hem uit mijn tas. Blake kon ergerlijk opdringerig zijn. Maar toen ik mijn mobiel eenmaal had, zag ik dat ik door een nummer uit Chicago werd gebeld.

'Hallo?' nam ik vragend op.

'Erica?'

'Ja, met wie spreek ik?'

'Met Elliot.'

De hand die naar mijn mond schoot, dempte het verraste geluid dat ik uitbracht toen ik besepte dat ik mijn stiefvader aan de lijn had. 'Elliot?'

'Komt het uit? Of bel ik ongelegen?'

'Nee, natuurlijk niet.' Ik duwde de deur naar Mocha, het café op de begane grond, open om aan de hitte te ontsnappen. 'Alles goed? Ik heb in geen tijden iets van je gehoord.'

'Ik had het een beetje druk,' zei hij lachend.

Dat geluid had ik lang niet meer gehoord en ik glimlachte bij mezelf. 'Snap ik. Hoe gaat het met de kleintjes?'

'Heel erg goed. Ze groeien veel te hard.'

‘Dat geloof ik graag. Alles goed met Beth?’

‘Ja, hoor. Ze is weer aan het werk gegaan nu de kinderen op school zitten, dus ze verveelt zich niet. We hebben allebei onze handen vol.’ Hij schraapte zijn keel en ademde hoorbaar in. ‘Luister Erica, ik weet dat ik niet vaak genoeg iets van me heb laten horen, en dat vind ik echt heel erg. Ik had ook heus naar je afstudeerceremonie willen komen. Maar het was hier zo hectisch...’

‘Dat geeft niet, Elliot. Ik snap het wel. Jullie hebben het druk.’

‘Dank je.’ Hij zuchtte zachtjes. ‘Je bent altijd al zo nuchter geweest. Soms denk ik wel eens dat je de dingen beter op orde had dan ik. Ik weet zeker dat je moeder heel trots zou zijn op de vrouw die je bent geworden.’

‘Bedankt. Dat hoop ik ook.’ Ik sloot mijn ogen en zag een beeld van mijn moeder op mijn netvlies. Ondanks het masker dat ik droeg om me groot te houden, deed het me pijn eraan terug te denken... aan de tijd waarin we gelukkig waren met zijn drieën. Daaraan was abrupt een eind gekomen toen mijn moeder te horen kreeg dat ze kanker had, een ziekte die zich met alarmerende snelheid een weg door haar heen baande en haar veel te vroeg van ons had afgenomen.

Hoewel ons levenspad ons na haar dood allebei een andere kant op had geleid, hoopte ik dat Elliot gelukkig was met zijn nieuwe vrouw en hun kindertjes. Ook al was het ten koste gegaan van een gewone jeugd voor mij. De kostschool en daarna de universiteit hadden me grootgebracht, maar ik kon het me ook niet anders voorstellen. Dit was mijn leven en die reis had me bij Blake gebracht, bij een le-

ven dat eindelijk vorm begon te krijgen nu ik mijn studietijd achter de rug had.

‘Ik moet de laatste tijd veel aan Patricia denken. Niet te geloven dat ze alweer tien jaar dood is. Soms gaat de tijd zo snel. Toen besepte ik ook hoelang ik jou al niet had gesproken.’

‘Dat is waar. De afgelopen jaren zijn echt voorbij gevlogen. Vooral de laatste tijd. En ik dacht nog wel dat ik het hiervóór al druk had.’ Door de zaak en mijn relatie met Blake had mijn leven een paar keer behoorlijk op zijn kop gestaan. Net als alles tot rust leek te zijn gekomen kwamen er weer nieuwe hobbels op de weg.

‘Ik ga kijken of we binnenkort een keer naar Boston kunnen komen. Ik kan niet tegen de gedachte dat we tien jaar voorbij hebben laten gaan zonder... je weet wel, iets te doen. Dat zijn we haar wel verschuldigd.’

Mijn mond vormde een droevige glimlach. ‘Dat zou fijn zijn. Lijkt me heel leuk.’

‘Mooi. Ik zal kijken.’

‘Laat het me weten als je een datum hebt en dan zal ik het hier ook regelen.’

‘Super. Ik zal het er snel met Beth over hebben, dan laat ik je nog weten wat het wordt.’

‘Ik kijk ernaar uit. Het lijkt me heerlijk om je weer te zien. En je gezin, natuurlijk.’ *Je gezin*. Raar om die woorden tegen hem te zeggen.

‘Hou je haaks, Erica. Je hoort van me.’

Ik zei gedag, maar zodra ik had opgehangen ging mijn telefoon weer. Mijn hart sloeg een slag over toen ik Blakes nummer zag staan.

Shit, dacht ik.

Ik stapte ons appartement binnen en zette mijn tassen op het werkblad in de keuken. Het licht was uit, maar de middagzon piepte tussen de verduisterende gordijnen door naar binnen. Toen ik de woonkamer in stapte, hoorde ik Blakes stem.

‘Je bent laat.’

Ik draaide me vliegensvlug om en zag hem aan de andere kant van de kamer bij het barretje staan. Hij droeg geen overhemd, had blote voeten en hield een halfleeg whiskyglas in zijn hand. Zijn gezicht vertoonde geen enkele emotie, maar was op de een of andere manier enorm intens, waardoor ik meteen vol afwachting was. Zijn groene ogen leken te gloeien in het zwakke licht. Zijn kaak was strak gespannen en werd maar even iets lossler om een slok te nemen.

‘Sorry. Ik werd gebeld...’

‘Kom hier.’

De rest van mijn zin liet ik wegsterven. We gingen Eliots onverwachte telefoontje niet bespreken, of in elk geval niet nu. Er was iets in de manier waarop hij naar me keek, de keiharde klank van zijn stem toen hij die twee woorden uitsprak.

Langzaam liep ik naar hem toe tot we nog maar een paar centimeter van elkaar verwijderd waren en we de warmte van elkaars lijf konden voelen. Blake was ontegenzeggelijk adembenemend. Tot in de puntjes geperfectioneerde mannelijke schoonheid. Zijn lange en slanke lijf liet mijn hersenen regelmatig op tilt slaan. Deze keer was geen uitzonde-

ring. Ik legde mijn hand op zijn borst, niet in staat hem te weerstaan nu hij zo dichtbij was. De spieren spanden even aan.

‘Trek je blouse uit,’ zei hij.

Ik keek hem kort in de ogen maar zag geen humor in zijn blik. Hij stond als een standbeeld voor me, een prachtig gebeiteld kunstwerk, koud en onbeweeglijk. Ik liet mijn vingers over zijn buikspieren zwerven en verder naar de band van zijn spijkerbroek die laag om zijn heupen hing.

‘Alles wel goed met je?’ mompelde ik. Ik had hem eerder zo meegemaakt. Hij hoefde het me niet te vertellen, want ik wist al dat iets of iemand hem vandaag had geïrriteerd.

Zijn reactie was slechts een nauwelijks waarneembaar schokje. ‘Straks gaat het wel weer beter.’

Omdat ik wist hoe we daarvoor konden zorgen, trok ik mijn blouse uit en liet hem op de grond vallen.

‘Al beter?’ vroeg ik met mijn gezicht schuin omhoog, hopeno zo de speelse minnaar in hem naar boven te krijgen.

Zijn blik was nog onveranderd, staalhard als altijd. ‘Laat me niet nog een keer wachten, Erica.’

Die stem, gevaarlijk diep. Ik hield mijn adem in en probeerde tevergeefs de controle te behouden over de reactie die mijn lichaam op hem had. De hevige combinatie van verlangen en verwachting welden in me op. De details van de dag vervaagden naar de achtergrond, minder belangrijk dan de dominante man die over enkele minuten mijn lijf zo adequaat zou gaan gebruiken om zijn stress eruit te neuken.

Ik liet mijn hand zakken naar de contouren van zijn erectie en streelde hem door de zachte stof van zijn valse spijkerbroek heen. ‘Ik ben er nu en ik zal het goedmaken.’

Hij pakte mijn pols vast. ‘Daar hou ik je aan.’

Ik keek door mijn wimpers naar hem op. Hij liet me los en zijn hand ging naar mijn sleutelbeen. Daar volgde hij het kanten randje van mijn beha en streelde de zachte huid eronder. Van dat eenvoudige contact werd ik al warm. Ruw trok hij de cup van mijn beha omlaag, legde zijn hand om mijn ontblote borst en draaide met zijn duim rondjes over mijn tepel. Ik helde tegen de langzame ronddraaiende beweging aan toen een hevige drang zich diep in me nestelde.

Ik kreunde, en hij kneep harder. Ik zoog mijn adem door mijn tanden naar binnen, maar duwde hem niet weg. Zijn mondhoeken gingen een klein stukje omhoog en er gleed een ondeugende blik over zijn gezicht.

‘Kleed je uit en buig je over de tafel.’

De speelse minnaar was gearriveerd, maar hij was niet alleen gekomen.

Ik fronste in de richting van de eethoek en de grote, zware houten tafel die er middenin stond. Voordat ik ertegenin kon gaan, sloeg hij op mijn kont en duwde me zachtjes die kant op. Vliegensvlug trok ik mijn rok, beha en slipje uit. Ik ging met mijn gezicht naar de tafel staan en legde mijn handen op het donkere, ruwe hout. Midden op de tafel lagen stukjes touw op een hoop.

‘Zakken,’ zei hij kortaf.

Hij legde zijn hand tussen mijn schouderbladen en oefende druk uit. Ik liet mijn handen naar voren glijden en ademde scherp uit toen mijn voorkant in aanraking kwam met het koude oppervlak, de bovenkanten van mijn dijen stevig tegen de rand gedrukt. De afwachting hield me gegijzeld, ontnam me het vermogen om ergens nog de logica van

te zien behalve de zekerheid dat Blake nu alle controle had.

En ik had het hem gegeven.

Zodra ik mijn gewone werkende leven uit stapte en het appartement in stapte dat we nu deelden, raakte ik in strijd met bijna al mijn instincten. Ik gaf de controle volledig over aan de man van wie ik hield en vertrouwde erop dat hij voor ons allebei zou zorgen. Dat deed hij altijd, maar soms kon ik de neiging niet weerstaan een klein beetje terug te duwen, zodat hij wist dat ik er nog steeds was en de strijd niet had opgegeven.

Hij ging met een koele hand over mijn billen. Ik verstrakte door de simpele aanraking, beet op mijn lip en zette me schrap voor wat nu altijd volgde.

‘Je was twintig minuten te laat. Weet je wat dat betekent?’

Voor ik iets kon zeggen, kwam zijn hand hard in contact met mijn kont. Ik jammerde van de stekende pijn. Maar die zakte snel en werd het beginpunt van een brandende hitte door mijn hele lijf. Ik kromde me tegen hem aan.

‘Dat ik straf krijg?’ vroeg ik zacht.

‘Is dat wat je wilt?’

‘Ja.’ Het verbaasde me nog steeds hoe bedeesd ik antwoordde, gezien hoe ver we al waren gegaan en hoezeer ik genoot van die duistere kant die we hadden gevonden in elkaar. Om toe te geven dat ik het zo zalig vond, was nog steeds een flinke dosis moed nodig.

‘Dan heb je mazzel. Je krijgt twintig slagen, en ik wil dat je zelf telt. Niet vergeten, want anders pak ik de riem erbij.’

Zonder verdere waarschuwing landde er weer een klap op mijn billen, zo hard dat het in de kamer weergalmde. Zodra ik weer op adem was, zei ik snel: ‘Eén.’

‘Goed zo.’ Hij sloeg nog een keer.

‘Twéé.’

Met elke straffende mep spanden mijn spieren aan en werd ik natter, iets waar ik met mijn hoofd nog steeds niet zo goed bij kon. Maar billenkoek maakte me zo godsgruwelijk geil. Tegen de tijd dat we de tien voorbij waren, klauwden mijn nagels in de tafel en was ik meer dan klaar voor het genot dat op de heerlijke pijn volgde.

‘Twintig.’

Ik zuchtte en rustte gebogen over de tafel uit. De opluchting was van korte duur. Blake pakte me bij mijn paardenstaart en trok me overeind.

‘Omhoog.’

Ik rechte mijn rug en hij keerde me om. Zijn mond was open alsof hij iets wilde zeggen, maar in plaats daarvan drukte hij onze lichamen op elkaar. Mijn huid brandde tegen de zijne en plotseling wilde ik hem nog heviger. Hij drukte zijn lippen op mijn mond en kustte me hard. Het aroma van de whisky mengde zich met zijn muskusachtige geur. Ik deed mijn lippen voor hem open om hem uit te nodigen, want ik wilde zijn tong proeven. Hij gaf een rukje aan mijn staart en verbrak zo ons lichaamscontact.

‘Je bent te gulzig.’

Ik trok een pruillip.

‘Je bent verwend en je luistert niet.’

‘Ik luister wel,’ wierp ik tegen.

‘Je luistert misschien wel, maar je gehoorzaamt voor geen meter. Het speelkwartier is nu voorbij. Het is tijd om wat te leren, en ik ben de meester.’

Ik worstelde even met de angst die zich diep in me nestel-

de. Angst voor het onbekende. ‘Het spijt me.’

‘Dat is alvast een goed begin. Op de tafel.’

Ik aarzelde een ogenblik en ging toen snel op het randje zitten. Hij schudde zijn hoofd en schoof me naar achteren.

‘In het midden. En opschieten.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op, maar in plaats van vragen te stellen, schuifelde ik naar het midden. Ondertussen liep hij om de tafel heen om de hoop touw opzij te leggen.

‘Ga liggen.’

Ik gehoorzaamde, en hij pakte mijn pols vast en trok mijn arm naar een hoek van de tafel. Verbazingwekkend snel en handig bond hij mijn armen en benen aan het meubelstuk. Toen hij met mijn enkels bezig was, trok ik aan het touw om te kijken hoe vast het zat. Het gaf niet mee.

‘Dat is beter.’ Hij kneep even zachtjes in mijn kuit.

Ik werd rood tot aan mijn wangen toen tot me doordrong hoe kwetsbaar ik nu was. Ik wilde tegen hem zeggen dat dit te ver ging. De woorden lagen op het puntje van mijn tong, maar ik was al opgewonden en verlangde naar hem, naar wat hij dan ook in zijn sluwe brein aan het bekokstoven was. Wat me nog extra angstig maakte, was dat Blake nu mijn gezichtsveld uit liep.

‘Waar ga je heen?’ Ik probeerde de bezorgdheid niet in mijn stem te laten doorklinken.

‘Rustig maar, ik ga niet weg. Niet nu je voor me ligt opgediend als een verrukkelijk banket.’

Ik hoorde ijs in een glas vallen en daarna het zachte kloppen toen de drank erbij werd geschonken. Hij kwam terug, ging voor me staan en het glas dat naar zijn lippen ging, verborg de grijns op zijn woest aantrekkelijke gezicht. In

zijn gelaatsuitdrukking lag de belofte van een langzame marteling. De begeerte die door me heen raasde, verdubbelde. Ik was nu volkomen aan hem overgeleverd.

Seconden voelden als minuten. Mijn borsten zwoegden op en neer op het ritme van mijn ademhaling, die sneller ging van afwachting. Waarop? Ik had geen idee, maar ik raakte opgewonden van de mogelijkheden.

Hij tilde zijn glas nog een keer naar zijn mond, dronk het leeg en zette het met een klap tussen mijn benen op tafel. Hij stak zijn hand in het glas en het gerinkel van ijs werd gevolgd door de stille schok van kou op mijn huid. Hij trok een langzaam spoor over de binnenkant van mijn been, langs de gevoelige huid van mijn lies. Ik rilde en verstrakte toen hij via mijn heupen naar mijn buik ging. Het ijsklontje smolt langzaam bij mijn navel terwijl hij er nog een pakte.

Hij liep om de tafel heen en kwam aan de zijkant staan. Met het volgende ijsklontje draaide hij rondjes om mijn tepels en liet hem op elk ervan even stilliggen. Hoewel dit bijna pijnlijk was, hield ik mijn protest binnen. Ik kon niet méér straf riskeren als het daardoor langer duurde voordat ik hem in me zou voelen. Zijn gezicht kwam dichterbij en de verdovende kou van het ijs werd opgevolgd door de natte warmte van zijn mond. Zijn tanden klemde zich om het harde topje terwijl een koele hand zijn weg vond tussen mijn benen.

Hij humde, gleed met gemak tussen mijn schaamlippen door en plaagde mijn clitoris. ‘Vind je het lekker om vastgebonden te zijn, schatje?’

Ik likte langs mijn droge lippen en knikte snel. Was dat waar? Ik was er niet helemaal zeker van. Het enige wat ik

zeker wist, was dat ik niet wilde dat hij ermee stopte. Ik wilde niets zeggen dat ervoor zou zorgen dat hij ophield me het genot te geven zoals alleen hij dat kon. Het was precies op het randje, en dat bracht me in zo'n intense en hulpeloze toestand dat het bijna ondraaglijk was. Toen ik aan de touwen trok, schuurden ze in mijn huid.

‘Verzet je niet, Erica.’

Hij ging weer rechtop staan en beroofde me van zijn aanraking en nabijheid.

‘Ik dacht dat je zo'n haast had,’ klaagde ik, terwijl ik controle probeerde te krijgen over het verlangen dat met elke verstrikkende minuut heviger in me brandde. Hij met zijn klotetouw.

Hij grijnsde. ‘Had ik ook, maar doordat ik jou nu kan straffen is het minder geworden. Nu vermaak ik me gewoon.’

Ik sloot mijn ogen. Mijn borstkas zwol op met een diepe ademteug en ik dwong mezelf te ontspannen. Toen dat was gelukt, voelde ik ineens een koude schok tussen mijn benen.

Ik schreeuwde het uit, van schrik en de sensatie, waarvan ik nog niet overtuigd was dat hij onaangenaam was. Blake manoeuvreerde het ijs over mijn kloppende clitoris en tussen mijn plooiën. Ik liet wat lucht ontsnappen toen hij het bij mijn gevoeligste delen vandaan haalde en het puntje voorzichtig in mijn kutje liet zakken. Net toen ik dacht dat hij me uit mijn lijden zou verlossen, maakte het ijs plaats voor een lichte aanraking. Hoelang kon hij dit met me doen zonder dat zijn eigen verlangens de overhand kregen? Hoelang kon ik dit aan? Ik hield het niet meer.